

ת"פ 63056/09/14 - הלשכה המשפטית בית המכס חיפה נגד יעקב פיתוסי, פ. יעקב עבודות בניה בע"מ

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 63056-09-14 הלשכה המשפטית בית המכס חיפה נ' פיתוסי ואח'

בפני	כבוד השופט משה גינות
מאשימה	הלשכה המשפטית בית המכס חיפה
נגד	
נאשמים	1. יעקב פיתוסי 2. פ. יעקב עבודות בניה בע"מ

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום לפי סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסי"פ), מטעמי הגנה מן הצדק, המעוגנת בסעיף 149(10) לחסי"פ. לחילופין, מתבקש הביטול מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית, כסעד שזכאי לו מי שנפגע מהחלטה בלתי סבירה של רשות שלטונית.

רקע וטענות הצדדים:

1. כנגד הנאשמים, חברה פרטית (הנאשמת 2) ומנהלה (הנאשם 1), הוגש ב-29.9.14 כתב אישום, שבו מייחסת להם המאשימה 9 עבירות של מסירת ידיעה כוזבת או מסמך אחר הכוללים ידיעות כוזבות במטרה להתחמק משתלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1976 (להלן: "**החוק**"); ניכה מס תשומות בלי שהיה לו מסמך כאמור בסעיף 38, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק; שימוש במרמה או בתחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק; ניהול פנקסי חשבונות או רשומות אחרות בסטייה מהותית מהוראות החוק, עבירה לפי סעיף 117(א)(7) לחוק ובקשר עם סעיפים 66 ו-95 לחוק וכן עם תקנות מס ערך מוסף (ניהול פנקסי חשבונות), התשל"ו-1976.

2. על פי המתואר באישום הראשון, בתקופה שבין 01/2008-06/2009 הגישו הנאשמים למנהל מע"מ 9 דוחות תקופתיים בהם ניכוי מס תשומות מבלי שהיה להם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק. מס התשומות אשר גרעו הנאשמים מקופת המדינה בדוחות כוזבים אשר הגישו עומד על סך 374,134 ₪.

על פי המתואר באישום השני בתקופה שבין 01/2008-09/2009 ניהלו הנאשמים במודע פנקסי

חשבוניות או רשומות בסטייה מהותית מהוראות החוק.

3. ב"כ הנאשם, טען כי יש להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק ולחילופין, מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית, וזאת מהטעמים הבאים:

א. בחודש 09/2010 הגישה רשות המיסים (אגף מס הכנסה) כתב אישום כנגד הנאשמים, שעניינו עבירות על פקודת מס הכנסה (ת.פ. 27083-09-14) (להלן: **"תיק מס הכנסה"**). בדיון שהתקיים בתיק מס הכנסה ביום 4.6.12 ביקש עו"ד שחטר, סנגורם של הנאשמים באותו תיק, לדחות את הדיון בכדי לברר באם יוגש כתב אישום ע"י שלטונות מע"מ ולאפשר לו לצרף את תיק מע"מ לתיק מס הכנסה. באותו דיון ניתנה החלטה לפיה **"גב' קוטנר מתבקשת להודיע לביהמ"ש עם העתק לסניגור האם קיים כנגד הנאשם תיק חקירה במע"מ ויש כוונה להגיש נגדו כתב אישום, שכן ב"כ הנאשם יבקש לצרף תיק זה במסגרת התיק הפלילי הנוכחי, שהתובעת בו היא מס הכנסה"**.

בדיון הנדחה שהתקיים לאחר מכן ביום 13.9.12 הוצהר לפרוטוקול ע"י ב"כ הנאשמים דאז עו"ד שחטר כדלהלן: **"אני מבקש שירשם לפרוטוקול, שעל פי שיחה עם ב"כ המאשימה, זו מסרה לי שלמיטב ידיעתה לא מתנהלים כנגד הנאשם תיקים במע"מ. אוסיף כי לפני שלושה ימים פגשתי את התובעת של מע"מ במשרדי מע"מ וגם היא מסרה לי תשובה זו, ולפיכך הנאשם מנוע מלצרף תיקים"**. לאור הצהרת עו"ד שחטר, הצדדים טענו לעונש ונגזר דינם של הנאשמים בתיק מס הכנסה מבלי לצרף את תיק המע"מ.

אלא שלהפתעת הנאשמים ביום 29.8.14 הוגש כנגדם כתב האישום נשוא תיק זה בגין עבירות מע"מ. לטענת ב"כ הנאשמים יש לראות בחומרה יתרה את השתלשלות העניינים אשר מנעה צירופו של התיק הנוכחי לתיק מס הכנסה ועריכת "ניקוי שולחן" לנאשם בשנת 2012, כפי שביקש הנאשם לעשות.

ב. שיהיו - האירועים המתוארים בכתב האישום התרחשו לכאורה בחודש 01/2008-06/2009 התיק נחקר במהלך שנת 2009 ובאותה תקופה נחקר גם הנאשם ועדים נוספים בגין תיק זה. כתב האישום הוגש ב- 09/2014 כחמש שנים מאוחר יותר. שיהיו משמעותי זה רובץ לפתחה של המאשימה ואין לו כל הסבר מניח את הדעת.

ג. אי קיום שימוע - המאשימה שלחה ביום 30.3.14 הודעות לנאשמים לפי סעיף 60 לחסד"פ, לכתובות שאינן נכונות ואשר אינן מתועדות בתיק החקירה. לטענת ב"כ הנאשמים, כתובת הנכונה של הנאשם: רח' קיבוץ גלויות 29 חדרה, היתה בידיה של המאשימה ומצויה בתיק החקירה ורשומה בראש כל אחת מהודעותיו ובהזמנות שנשלחו לו. גם כתובת הנאשמת: הרברט סמואל 30, חדרה, ופניות רבות של מע"מ לנאשמת המצויות בתיק החקירה הופנו בכלל לכתובת זו. לפיכך, לטענת ב"כ הנאשמים נפגעה זכותם של הנאשמים להשמיע טיעוניהם כנגד

עצם הגשת כתב האישום, ועל כן יש לבטלו.

4. ב"כ המאשימה בתגובתו בכתב טען כי יש לדחות את טענות ב"כ הנאשמים על הסף וזאת מן הטעמים הבאים:

א. הודעת המאשימה בתיק מס הכנסה לפיה אין לנאשמים תיק מע"מ שניתן לצרף, נמסרה ככל הנראה בטעות ע"י הגב' עידית קוטנר, וזאת מאחר והתיק היה בבדיקה וטרם הוגש בגינו כתב אישום. אך, אין בכך לטענת ב"כ המאשימה בכדי להביא לביטול כתב האישום בתיק זה מאחר ולא נגרם לנאשמים נזק של ממש מאי צירוף התיק. לטענת ב"כ המאשימה העונש שהוטל על הנאשם בגין תיק מס הכנסה הי קל יחסית וכלל בין היתר 3 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות, וסביר להניח שלו היה מצרף את תיק מע"מ היה מקבל עונש חמור יותר של מאסר בפועל מאחור סורג ובריח, וזאת בשל חומרת העבירות המיוחסות לו והמחדל הגבוה.

ב. באשר לטענת אי קיום שימוע - טען ב"כ המאשימה כי הזימונים נשלחו לנאשמים ביום 30.3.14, כאשר לנאשמת נשלח זימון לכתובת שהייתה מעודכנת באותה העת במע"מ: רח' האקציה 1 חדרה ולנאשם הזימון נשלח לכתובת רח' קיבוץ גליות 93 בית אליעזר. ב"כ המאשימה הודה כי אכן הזימון לנאשם נשלח לכתובת שגויה, אך המכתב שנשלח לכתובת הנאשמת נשלח לכתובת הנכונה ולא נדרש ע"י הנאשם. לטענת ב"כ המאשימה היה על הנאשם לעדכן במשרדי מע"מ את הכתובת הנכונה של הנאשמת משלא עשה כן אין לו להלין אלא עצמו. לאור האמור אין בטענה זו בכדי להוות עילה לביטול כתב אישום אלא ניתן לרפא את הפגם ע"י קיום שימוע בדיעבד.

ג. לעניין טענת השיהוי - הנאשם נחקר בגין העבירות נשוא כתב האישום במהלך שנת 2009 וכן במהלך שנת 2012, כתב האישום הוגש ביום 29.8.14 ואין בכך בכדי להוות שיהוי המצדיק ביטול כתב אישום.

5. ב"כ הנאשמים, השיב על תגובת המאשימה וטען כי אין בתשובת המאשימה מענה של ממש לטענותיו:

א. נציגי המאשימה הטעו את הנאשם ולא אפשרו לו לצרף את תיק מע"מ לתיק מס הכנסה, בכך שאמרו לנאשם בשנת 2012 כי לא מתקיים נגדו תיק חקירה בע"מ. הגשת כתב אישום נגד הנאשם כיום מעיד על אי תקינות מנהלית ברף החמור ביותר המצדיק את ביטול כתב אישום נגד הנאשם.

ב. אי קיום שימוע - ב"כ המאשימה הודה כי המאשימה שלחה הודעה לפי סעיף 60א לחסד"פ לכתובת שגויה של הנאשם כאשר לאורך כל השנים הנאשם זומן לחקירה במשרדי מע"מ מספר פעמים מכתובתו הנכונה.

ג. שיהיו - פעולות החקירה המהותיות בתיק מע"מ הסתיימו בשנת 2009 כאשר בשנת 2012 בוצעו פעולות חקירה בודדות סתמיות שנועדו לעצור את מרוץ ההתיישנות. לטענת ב"כ המאשימה, יש בשיהוי בהגשת כתב אישום בכדי להקשות על הנאשם לנהל את הגנתו בצורה אפקטיבית וראויה וזכות היסוד של הנאשם למשפט הוגן נפגעת מעצם ניהול התיק נגדו היום בשנת 2016 כאשר העבירות המיוחסות לו ן משנת 2008-2009.

דין הכרעה:

6. עיקר עניינה של הגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן.

ההגנה תחול בכל מקרה שבו הגשת כתב האישום או ניהול הליך פלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית (סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). הנטל להניח תשתית עובדתית לטענת הגנה מן הצדק רובץ על כתפי הנאשם.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט (6) 776 (2005), נקבעו המבחנים לקיומה של ההגנה: א. ראשית על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. ב. שנית, על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, בין היתר, חומרת העבירה המיוחסת לנאשם; עוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן ועוד. ג. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.

כך, עשויה דוקטרינת ההגנה מן הצדק לחול, בין היתר, אם שוכנע בית-המשפט בצדקת טענתו של הנאשם כי ההחלטה להעמידו לדין חרגה בבירור ממתחם הסבירות או, כאשר הוכח שהתקיימו נסיבות אשר מבססות בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגיונות. יחד עם זאת, הודגש תדירות, כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הוא מהלך קיצוני ביותר, שבית המשפט לא יזקק לו אלא במקרים חריגים במיוחד. זאת, משום שלהחלטה של הדוקטרינה עלולות להיות השלכות בלתי רצויות מבחינתו של הציבור [דנ"פ 3039/02 הר שפי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 337, 342].

הביקורת המנהלית בפלילים:

7. כלל ידוע הוא כי החלטה על הגשת כתב אישום צריך שתעמוד באמות המידה של המשפט המנהלי, שכן שיקול דעתו של תובע הוא שיקול דעת מנהלי (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ [פורסם בנבו] (10.9.13) פסקאות 27 - 31 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן). בפסיקה נקבע כי בעת שנאשם מבקש לתקוף את שיקול הדעת המנהלי שהופעל בעת קבלת ההחלטה להגיש כנגדו כתב אישום, יש לעשות זאת בפני הערכאה הדיונית שבפניה הוגש כתב האישום (בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן

יעקב אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשיה, המסחר והתעסוקה [פורסם בנבו] (6.2.06); בג"ץ 5824/12 **בן יעקב נ' וועדת הכופר שליד רשות המיסים** [פורסם בנבו] (13.11.12); בג"ץ 6887/13 **קניאס נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו] (12.1.14) פסקאות 6 ו-7 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

כמו כן, הטענה של הגנה מן הצדק שמוגדרת בסעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) טומנת בחובה מימד של משפט מינהלי. בבוא רשויות אכיפת החוק להגיש כתב אישום נגד אזרח שומה עליהן לפעול בהתאם לכללי המשפט המינהלי והפרה של כללים אלה עשויה להוביל לקיומה של טענת הגנה מן הצדק שיש בה כדי להביא לבטלותו של ההליך שננקט כנגד הפרט.

8. על פי המודל המינהלי של טענת ה"הגנה מן הצדק" הוקנתה לבית המשפט הפלילי הסמכות להפעיל ביקורת שיפוטית על רשויות התביעה והחקירה, וזאת מקום שההליך המנהלי של קבלת ההחלטה להעמיד אדם לדין עומד בסתירה מהותית לעקרונות של "צדק והגינות משפטית" (כלשון סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי). מקום שבו נטענת טענה של "הגנה מן הצדק" מן הראוי לבחון את מידת "נפסדותה" של התנהגות הרשות בנפרד משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם, שהרי גם אם אשמתו גלויה וברורה על פני הדברים, אין בכך כדי למנוע ממנו מלהנות מ-"הגנה מן הצדק", אם נתקיימו הנסיבות המיוחדות המצדיקות זאת (בג"צ 1563/96 **כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה** פ"ד נה (1) 529, 549 - 550). בהעלאת טענת הגנה מן הצדק יש מעין "תקיפה עקיפה" של ההחלטה להעמדה לדין.

9. נשאלת השאלה, במקרה שבפני, האם ההחלטה של המאשימה להגשת כתב אישום כנגד שני הנאשמים, עומדת במבחן הסבירות על פי המשפט המנהלי?

כאמור, בחודש 09/2010 הגישה רשות המיסים (אגף מס הכנסה) כתב אישום כנגד הנאשמים, שעניינו עבירות על פקודת מס הכנסה. בדיון שהתקיים בתיק מס הכנסה בפני ביום 4.6.12 ביקש עו"ד שחטר, סנגורם של הנאשמים באותו תיק, לדחות את הדיון בכדי לברר באם יוגש כתב אישום ע"י שלטונות מע"מ ולאפשר לו לצרף את תיק מע"מ לתיק מס הכנסה. באותו דיון נתתי החלטה לפיה **"גב' קוטנר מתבקשת להודיע לביהמ"ש עם העתק לסניגור האם קיים כנגד הנאשם תיק חקירה במע"מ ויש כוונה להגיש נגדו כתב אישום, שכן ב"כ הנאשם יבקש לצרף תיק זה במסגרת התיק הפלילי הנוכחי, שהתובעת בו היא מס הכנסה"**.

בדיון הנדחה שהתקיים לאחר מכן ביום 13.9.12 הוצהר לפרוטוקול ע"י ב"כ הנאשמים דאז עו"ד שחטר כדלהלן: **"אני מבקש שירשם לפרוטוקול, שעל פי שיחה עם ב"כ המאשימה, זו מסרה לי שלמיטב ידיעתה לא מתנהלים כנגד הנאשם תיקים במע"מ. אוסיף כי לפני שלושה ימים פגשתי את התובעת של מע"מ במשרדי מע"מ וגם היא מסרה לי תשובה זו, ולפיכך הנאשם מנוע מלצרף תיקים"**. לאור הצהרת עו"ד שחטר, הצדדים טענו לעונש ונגזר דינם של הנאשמים בתיק מס הכנסה מבלי לצרף את תיק המע"מ.

ב"כ המאשימה בתגובתו בכתב טען כי אומנם תובעת מע"מ מסרה בטעות לתובעת מס הכנסה ולסנגור דאז כי לא מתנהל כנגד הנאשם אותה שעה תיק מע"מ, אך עדיין אין בכך בכדי להוות עילה לביטול כתב

אישום.

על רקע דברים אלה ספק אם ניתן לומר כי תחושת הצדק וההגנות נפגעו פגיעה כה חריפה, עד כדי מצב בו ביטול האישום גובר על האינטרס הציבורי שבניהול ההליך הפלילי בנסיבות המקרה. אומנם הטעתה נציגת המאשימה גב' קנטור את סנגורם של הנאשמים דאז בכך שאמרה כי לא מתנהל תיק חקירה במע"מ כנגדם, אך נראה כי מקומן של טענות הנאשמים הוא בהליך קביעת העונש, ככל שתיקבע אשמתם. אחזור ואומר כי ראוי שרשויות המיסוי ישאפו לתיאום ביניהם בעת העמדת עברייני המס לדין, אולם כדבריה של כב' השופטת (כתוארה דאז) ד. בייניש בפרשת נבאסו, יש להתחשב באי הנוחות שנגרמה למבקש במסגרת קביעת עונשו, באם יורשע: **"העובדה כי נגרם למבקש אי צדק ואי נוחות בנסיבות האמורות, וכן חלופה הזמן, הם שיקולים שראוי לשקול אותם במסגרת קביעת עונשו, אם יורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום השני; יחד עם זאת, בהתחשב במכלול השיקולים שהובאו, אין באי הנוחות כדי להוות נימוק לביטולו של כתב האישום."**

10. לפיכך, החלטת דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים על המקרה דנן, מביאה לכלל מסקנה כי שיקול דעתה של המאשימה להעמיד את הנאשם לדין במקרה דנן אינה בלתי סבירה.

טענת השיהוי

11. באשר לטענת השיהוי, הרי שקיים פגם ממשי בהליך שננקט. העבירות בוצעו בשנת 2008-2009 ואילו כתב האישום הוגש רק בינואר 2014. אין ספק כי מדובר בחלופה זמן ניכר. עיון בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 **"משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום"** (יולי 2014), מעלה כי ככלל, פרק הזמן המרבי הנדרש לטיפול התביעה בתיק החל מיום קליטת התיק בתביעה ועד לקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין, בעבירת פשע שדינה עד עשר שנות מאסר הינו עד 18 חודשים (כאשר בתקופה זו לא יימנו מספר פרקי זמן, כגון התקופה שממועד הגשת הבקשה לשימוע ועד למועד האחרון של ההחלטה בשימוע). ההנחיה מציינת כי בקביעת פרקי הזמן המרביים להחלטת תובע הקבועים בהנחיה ישנה רלוונטיות לחומרת ולסוג העבירה, אשר נוכח מורכבותה מצדיקה קביעת פרק זמן ארוך יותר לשם גיבוש ההחלטה בדבר הטיפול בתיק, דוגמת עבירות כלכליות מורכבות ועבירות שחיתות. ההנחיה מאפשרת את הארכת התקופה באישור פרקליט המחוז או היועץ המשפטי לממשלה. עוד קובעת ההנחיה כי במקרים מסוימים עשוי חלופה זמן רב ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת כתב האישום לזכות נאשם בהגנה מן הצדק.

12. בשאלה האם בקיומו של ההליך חרף הפגם האמור יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. אומנם, במקרה דנן, מדובר בעבירות כלכליות אשר מעצם טיבן מצריכות זמן ארוך יותר לחקירתן, אך אין כל הצדקה להמתין תקופה כה ארוכה עד להגשת כתב האישום. העבירות המיוחסות לנאשמים בוצעו לכאורה בין השנים 2008-2009, רב החקירה התנהלה בשנת 2009 והיתה השלמת חקירה בשנת 2012, ואילו כתב האישום הוגש בחודש 08/2014. נציגת מע"מ גב' קוטנר הצהירה בשנת 2012 בפני סנגורם של הנאשמים דאז, כי לא מתנהל תיק חקירה במע"מ כנגד הנאשמים, כך שהנאשמים אף לא ידעו כי בכוונת המאשימה להגיש נגדם כתב אישום.

יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי ביטול כתב האישום לא יעשה מקום שבו ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר. הימשכות ההליכים יכולה להביא להתחשבות בעונש, ככל שימצאו הנאשמים אשמים. לענין זה יפים דברי בית המשפט בע"פ 2375/12 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (06.08.13):

"הפגם שנוצר בעטיו של חלוף הזמן, אינו מצדיק מתן פטור גורף מאחריות פלילית על דרך של ביטול כתב האישום. משביצע המערער את המעשים הנדונים, עליו לתת את הדין עליהם. המערער לא הצביע על פגיעה של ממש שנוצרה בהגנתו כתוצאה מהשיהוי שבהגשת כתב האישום...התרופה לחלוף הזמן אינה במישור הכרעת הדין, אלא על דרך של התחשבות בגור הדין. השיהוי לבטח אינו מצדיק את קבלת טענת ההגנה מן הצדק, ולא היה מקום לביטולו של כתב האישום."

יתרה מכך, מהפסיקה עולה כי המבחן המרכזי לבחינת קבלת טענת הגנה מן הצדק אשר עילתה שיהוי, הינה האם יכול הנאשם להצביע על נזק ראייתי ספציפי אשר נגרם לו כתוצאה מן השיהוי בהגשת כתב האישום נגדו (ראה ע"פ 70770/00 מ"י נ' משה ארויה (טרם פורסם, [פורסם בנבו] 20/03/01)). במקרה דנא, לא הצביע הנאשם על נזק ראייתי ספציפי וחמור אשר נגרם לו עקב שיהוי זה, אלא טען כי בינתיים סיים לרצות עונש המאסר שהוטל עליו בתיק מס הכנסה, ואף השיהוי מנע ממנו את האפשרות לצרף כתבי האישום. כפי שנאמר לעיל, טענותיו אלו של הנאשם, בגין אי צירופם של כתבי האישום, יילקחו בחשבון במסגרת קביעת עונשו באם יורשע ואין המדובר בעילה לביטול כתב אישום מחמת טענת הגנה מן הצדק.

אי קיום שימוע:

13. טענה נוספת העלה ב"כ הנאשמים לענין הפרת זכותו של המבקש לשימוע, כאשר לדבריו המבקש לא הוזמן לשימוע לפני הגשת כתב האישום ובכך נפגעה זכותו להשמיע טענותיו. אכן, בהתאם להוראות סעיף 60א לחסד"פ, מוטלת החובה על רשות התביעה, אליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע, לשלוח הודעה על כך לחשוד, אלא אם כן קיימת מניעה לכך. בבסיס החובה עומדת זכותם של החשודים לטעון טענותיהם ולנסות ולשכנע את רשות התביעה שלא להגיש כלל כתב אישום בעניינם. מהחומר שהוגש עולה כי ביום 30.3.14 נשלחה לנאשם הודעה על כוונה להגיש כנגדו כתב אישום וזאת בדואר רשום, אולם המכתב נשלח לכתובת שגויה, לרח' קיבוץ גלויות 93 חדרה במקום לרח' קיבוץ גלויות 29 חדרה.

14. התלבטתי בשאלה האם מדובר בפגם שיש בו כדי להביא לביטול כתב האישום. כל זאת לנוכח האמור בסעיף 60 א' לחוק הקובע כי **"חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית...."**

מקבל אני את טענת ב"כ הנאשמים לפיה לו היתה נמסרת לנאשם הודעת שימוע כדין יכול היה הוא לשטוח טענותיו בפני רשויות התביעה ואולי למנוע בכך את הגשת כתב אישום נגדו. סופו של דבר מסקנתי הינה כי

בנסיבות המיוחדות של התיק שבפני, ניתן לרפא את הפגם על פי ההצעה החלופית של המאשימה דהיינו כי הנאשם יוכל לבוא בפני הגורם אשר הגיש את כתב האישום כנגדו ואשר יערוך לו שימוע. לצורך זה בלבד, אאפשר התליית ההליך עד לקיום השימוע האמור. אני מורה כי השימוע יערך תוך 30 יום מהיום. המאשימה תודיע לבית המשפט תוך 45 יום מהיום, האם ברצונה להמשיך בהליך כנגד הנאשמים או האם יש ברצונה לחזור בה מכתב האישום.

15. לאור האמור לעיל, הנני דוחה את בקשת הנאשמים לביטול כתב אישום מחמת טענת הגנה מן הצדק ומורה על התליית ההליכים עד לקיום שימוע כאמור.

תזכורת פנימית ליום 5.4.16.

המזכירות תשלח העתק מההחלטה לצדדים.

**ניתנה היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016,
בהעדר הצדדים.**